

[Erik Eriksen.]

at gå lidt ind på denne tankegang. Den højtærede statsminister syntes, at jeg drejede mine ord lidt, ikke bevidst, men alligevel havde det lydt sådan. Jeg understregede imidlertid netop i mit første indlæg den sammenhæng, der for os at se er mellem skattelettelser og besparelser. Jeg føjede oven i købet til, at vi fra oppositionens side var villige til at gå endnu videre med disse besparelser.

Når jeg nævner ordet besparelser, er det ejendommeligt, at man fra socialdemokratiske side siger, at der ingen besparelser er i venstres og de konservatives forslag, for fra anden side, fra det ærede medlem hr. A. C. Normann, lyder det, at venstre og de konservative er ved at blive helt asociale, de vil ikke stemme for det og det, de vil spare.

Vi foreslog altså en nedsættelse af skatterne med 800 mill. kr. I samme halvår oplevede vi en nedsættelse af indkomstskatterne på 250 mill. kr. uden besparelser, og derfor skal man, regeringen, være meget varsom med at tale om købekraftudvidende politik. Disse 250 mill. kr. er jo konsekvensen af den udtalelse, det ærede medlem hr. Age Fogh fremsatte, da vi indledte folketingsåret, da det ærede medlem stod op og sagde, at han ønskede skattelettelser på 400 mill. kr. uden besparelser. Vi har foreslået 800 mill. kr. i skattelettelser med de og de besparelser, og vi understreger, at vi er villige til at gå med til yderligere besparelser, om det måtte være muligt. Vi ser en nøje sammenhæng mellem skattelettelser og nedgang i statsudgifter og begrænsning af statens opgaver. Det er vist rigtigt, at forbruget er voksende — ja, jeg behøver ikke at sige vist, for det er noget, vi alle ved — og derfor bør også den offentlige aktivitet begrænses i den udstrækning, det er gør ligt. Det er ikke sådan, at det offentliges forbrug er mindre farligt end den private borgers. Det er tværtimod det omvendte, der er tilfældet.

Medens vi er ved talen om forbruget, er der jo mange andre ting, der spiller ind her. Hvad tror man ikke f. eks. længelidningen har betydet i denne forbindelse? Det er vel sådan, at mange af os ser med ængstelse hen til forårets overenskomstforhandlinger. Vi kan alle se, at det er et umådeligt

stort ansvar, der påhviler parterne, og det havde været en stor betryggelse — det må jeg måske også sige til den ærede ordfører for det radikale parti — om man i den situation havde haft vedtaget oppositionens forslag om voldgift i arbejdskonflikter, som bringer livsvigtige samfundsinteresser i fare.

Så vender jeg mig til det ærede medlem hr. A. C. Normann. Det ærede medlem beskæftigede sig påfaldende meget med fortiden og ikke ret meget med fremtiden. Det er ikke noget nyt for det radikale partis vedkommende, men jeg synes alligevel, det i dag var særlig slemt. Når det radikale parti er i særlige situationer, er der noget, vi altid kan være sikre, bombesikre på at blive præsenteret for, og det er bl. a. Madsen-Mygdals såkaldte nedskæring, og at venstre driver langt mod højre. Men i dag slog det ærede medlem hr. A. C. Normann alle rekorder med hensyn til omtale af fortiden. Han vendte helt tilbage til 1891, 14 år før hans parti blev stiftet, og så sagde han endda i denne forbindelse: venstre var med os i 1891. Det er en umådelig evne til at vende tilbage og granske historien! Nu var det imidlertid højre, forliget blev sluttet med dengang, men ellers er det ærede medlems opfattelse jo rigtig: det var forliget med Estrups højre.

Jeg ville hellere have hørt noget om fremtiden, men det var der ikke meget om. Det ærede medlem skal ikke bekymre sig om venstres socialpolitiske indstilling; det tror jeg slet ikke der er nogen grund til, heller ikke på sygekasselovgivningens eller sygeforsikringens område. Det er jo ikke i min gruppe eller i mit parti, der har været vanskeligheder. Røret har været i det ærede medlems egne rækker, i det ærede medlems egen gruppe. Det ærede medlem skulle i stedet, hvis han ville være retfærdig, have takket oppositionspartierne, fordi de har hjulpet ham over for de stærke regeringspartnere. Det var det, det ærede medlem skulle have gjort.

Det ærede medlem havde dog lidt at sige om fremtiden. Han sagde, at lovforslaget om kapitalvindingsskatten skulle vi få tilbage i løbet af — forstod jeg næsten — timer, og så skulle der — forstod jeg — være sådanne ændringer deri, at det næsten var ukendeligt. Det kan kun glæde mig,